

1. søndag efter påske, søndag den 19. april 2020

Optagelse

Salmer

DDS 249 Hvad er det at møde den opstandne mester

DDS 370 Menneske din egen magt

Velkomst

Velkommen til gudstjeneste her i Sulsted kirke på denne 1. søndag efter påske. Vi skal i dag høre fortællingen om Jesus, der efter opstandelsen, møder disciplen Simon Peter, og viser ham og os, at selvom Peter har forrådt ham, selvom Peter 3 gange har benægtet at kende Jesus, så står Jesus fast på sin kærlighed til ham. Han svigter ikke Peter, selvom Peter har svigtet ham. Og når selv den uperfekte og ufuldkomne Peter kan bruges, så kan vi også.

Vi skal synge to salmer. Jeg holder en kort prædiken, beder fadervor og lyser velsignelsen.

Vi skal begynde med at synge en ny salme af Hans Anker Jørgensen, som passer til dagen i dag, nemlig "Hvad er det at møde den opstandne mester". Det er nr. 249 i den nye salmebog. Du kan også følge med i teksten på skærmen, mens vi synger.

Den danske salmebog nr. 249

1 Hvad er det at møde den opstandne mester
i live igen

trods pinen og døden, soldater og præster,
trods svig af en ven?

Det er som at indse det, blændet af tårer:
Hvor var jeg en indskrænket, hjerteløs dåre!

2 Det er som at høre en gravengels stemme:
Han er ikke her!

Gå hen, hvor I arbejder, elsker, har hjemme,
han møder jer der!

Det er, som når livet det vender tilbage,
som brød, vi skal bryde, som vin, vi skal smage.

3 Det er som disciple på Emmausvejen
alene, skønt to,
at møde en fremmed og mærke forlegen,
hans ord må vi tro;
han udlægger Skriften, så hjerterne brænder,
han minder utroligt om en, som vi kender.

4 Det er som Maria at se, han er borte,
og briste i gråd
og bede en fremmed i havemandsskjorte
om hjælp og om råd
og høre ham sige: Maria, du kære!

og svare: Rabbuni! Min elskede Herre!

5 Det er som fornægteren Simon den Bange,
fortabt i sin skam,
at høre hans tillidserklæring tre gange:
Vogt du mine lam!
Det er som at løftes af mægtige hænder
fra drukning i mørket til morgen blandt venner.

6 Det er som forfølgeren Saulus at rammes
af lynild og ord
og standses på vejen og blændes og lammes
og kastes til jord
og tvunget af sandheden sige og skrive:
Den Jesus, vi dræbte, har jeg set i live!

7 Det er som forræderen Judas at sidde
i Helvedes kval
og mærke en luftning i Helvedes hede
så himmelsk og sval
og vide, nu kommer den mester, jeg kender;
til Helvede går han for venner og fjender.

8 Det er som en ånd gennem lukkede døre
i kød og i blod,
der sender os, siger os, hvad vi skal gøre,

og indgyder mod,
så den, der er bange for hån og for stening,
tør gøre i dag, hvad der evigt gir mening.

9 Det er som et forhæng, der rives til side
på højeste sted,
og Mesteren står der og gir dig i tide
sin evige fred.

Det er som i lovsang, lykkelig og svimmel,
at se ham som Gud i den syvende himmel.

Hans Anker Jørgensen 2000

Jeg vil nu læse søndagens evangelium fra Johannesevangeliet (21,15-19)

v15_Da de havde spist, siger Jesus til Simon Peter:
Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de
andre? Han svarede: Ja, Herre, du ved, at jeg har dig
kær. Jesus sagde til ham: Vogt mine lam! v16_Igen, for
anden gang, sagde han til ham: Simon, Johannes' søn,
elsker du mig? Han svarede: Ja, Herre, du ved, at jeg har
dig kær. Jesus sagde til ham: Vær hyrde for mine får!
v17_Jesus sagde til ham for tredje gang: Simon,
Johannes' søn, har du mig kær? Peter blev bedrøvet,
fordi han tredje gang spurgte ham: Har du mig kær? og
han svarede ham: Herre, du ved alt; du ved, at jeg har
dig kær. Jesus sagde til ham: Vogt mine får!

v18_Sandelig, sandelig siger jeg dig: Da du var ung, bandt du selv op om dig og gik, hvorhen du ville; men når du bliver gammel, skal du strække dine arme ud, og en anden skal binde op om dig og føre dig hen, hvor du ikke vil. v19_Med de ord betegnede han den død, Peter skulle herliggøre Gud med. Og da han havde sagt det, sagde han til ham: Følg mig!

Prædiken

”Hvorfor siger du aldrig, at du elsker mig?” siger konen til den mand, hun har levet sammen med i mere end 25 år: Han kigger forundret på hende: ”Det har jeg da gjort én gang. Og hvis det ændrer sig, lover jeg, at du er den første, der får det at vide!”

Det er både komisk og tragisk, fordi det er så genkendeligt. De fleste af os går ikke og strøer om os med ”jeg-elsker-dig`er”! På den ene side er der gået inflation i ordet. Vi kan både elske flæskesteg med brun sovs og konen. På den anden side er der næsten som om, vi ikke tør tage ordene i vores mund. ”Jeg elsker dig!” er store ord. Men når vi griner af vittigheden, er det jo også fordi, vi bevidst eller ubevidst fornemmer, at én gang på 25 år er alt for lidt. For selvom jeg tænker, at hun godt ved det, så gør det alligevel en forskel om jeg en gang imellem siger det til hende - især hvis hun ikke først skal bede om det!

I denne søndags fortælling fra Det Nye Testamente spørger Jesus disciplen Simon, ham vi bedst kender under navnet Peter, der jo betyder sten eller klippe, hele 3 gange om han elsker ham. Men hvorfor 3 gange? Hvorfor skulle det ikke være nok med 1 gang? Stoler Jesus ikke på ham?

Måske er der ikke noget at sige til, at Simon Peter blev ”bedrøvet” som der står, blev ked af det. Men måske blev han ked af en helt anden grund, end vi lige sådan i første omgang forestiller os.

Vi er som bekendt efter påske, efter opstandelsen, og Simon Peter er jo ham der har fulgt Jesus fra begyndelsen. Men det er også ham der sent skærtorsdag ender med at fornægte Jesus tre gange i ypperstepræstens gård. 3 gange siger han der nej til, at han kendte Jesus.

Simon Peter er med andre ord ham, der ikke levede op til det navn, Jesus selv havde givet ham. Som ikke var den Peter, den urokkelige klippe eller solide sten, som navnet betyder, og som han selv var overbevist om, han ville være. Ja, den Peter som viste sig at være ligeså lidt klippe, som de fleste af os andre.

Måske er det derfor, at Jesus her ved bredden af søen ikke kalder ham Simon Peter, men bare Simon Johannes´ søn. Klippenavnet har været for stor en belastning, for svært at leve op til. Nu befries han for

det.

Når vi skal forstå de tre spørgsmål, Jesus stiller til Simon Peter, skal vi huske på, at Jesus kender hans fejl. Allerede, da de spiser sammen for sidste gang skærtorsdag fortæller Jesus ham, at han vil fornægte ham, inden det bliver morgen. Peter protesterer på det kraftigste. "Aldrig Herre, aldrig vil jeg svigte dig!" Men det går som Jesus har forudsagt.

Hvis vi forestiller os, at det, der er sket mellem Jesus og Simon, var passeret mellem os selv og en af vores venner, ville der være alt mulig grund til, at det venskab gik i stykker. Hvem ville ikke bryde med en fornægter som Simon Peter. Én man havde stolet på og som havde svoret evig troskab. Forræderiet ville svie langt ind i hjertet. Vi ville vende blikket bort fra forræderen, nægte at se på ham og lade ham mærke vores foragt.

Men Jesus bærer sig anderledes ad. Han opsøger Peter, sér på ham, indhenter ham med sit blik. Ikke for at bebrejde ham, men for at frelse ham. For Peter var i fare. I fare for resten af livet at skulle leve med den tunge bevidsthed om, at have fornægtet sin ven. I fare for kun at se sig selv som forræderen. Det er det, Jesus ser.

Simon er både for sig selv og for andre ukendelig i forhold til sit eget navn og sin titel. Han er ukendelig i

forhold til sit løfte skærtorsdag aften ved måltidet om aldrig at ville svigte og fornægte Jesus. Simon er ingen klippe. Men det er Jesus derimod. Han lever op til sit tilnavn, sin titel. "Tilgiv dem, for de ved ikke hvad de gør." De ord på korset gjaldt ikke bare de bøddler, der havde hængt ham op, de gjaldt også fornægteren Simon Peter, og det gælder også os. Og dem står Jesus ved nu. Sin ubetingede kærlighed står han ved.

Og denne kærlighed, der åbenbart ikke er afhængig af Simon Peters standhaftighed eller troskab, viser Jesus ved at spørge ham: "Simon Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre?" Man kan undre sig over, hvilken betydning det skulle have for Jesus at vide sig elsket af den troløse Peter. For han kender ham jo. Han kender hans fejl og mangler. Men ved at ikke at bruge klippenavnet Peter, viser Jesus, at han elsker ham, som han er.

Simon Peter skal åbenbart ikke først forandre sig og blive et andet menneske, end det han nu til sin egen fortrydelse og græmmelse, har opdaget han er. Han er elsket som den troløse fornægter, elsket i al sin uperfekthed. Ikke fordi han sagde nej tre gange, men på trods af sagde nej. Simon er Simon og Jesus elsker ham og ved, at hans kærlighed om noget kan gøre ham til et andet menneske.

Jesus afbrød altså ikke venskabet, for så måske

at begynde igen, når Simon Peter var blevet et andet og et bedre menneske. Nej, han bevarede venskabet uforandret og hjalp dermed Simon Peter til at forandre sig. Det er kærligheden, der skaber mulighed forandring. Ikke omvendt. Kærligheden kræver ikke noget, den kan nemlig ikke andet end at elske. Den tager sig ikke betalt, den siger ikke "hvis sådan, så..". Alligevel forandrer den, fordi den der ved sig elsket får lyst til at gøre den elskede glad. "Deri består kærligheden: ikke i at vi har elsket Gud, men i at han har elsket os." siger Johannes et sted. De tre nej'er bliver nu til tre ja'er!

Jesus genindsætter altså Simon Peter både som ven og som apostel. Og det gør han ved at vise ham tillid, ved at betro ham noget. Simon Johannes' søn, der ikke havde kunnet leve op til sit klippenavn, findes nu værdig til at være bundet til Jesus med både kærlighedens og tillidens bånd.

"Følg mig", siger Jesus. Ordene siges til Simon Peter, til et fuldkomment almindeligt, ufuldkomment menneske som dig og mig. Gud vil altså have med os ufuldkomne mennesker at gøre, fordi han altid elsker os frem for vores fuldkommenheder. Det er jo ingen kunst at elske det bedste ved et menneske, dets fuldkommenheder. Men gør man det, er man jo forblændet og ser slet ikke den anden. Det var bare

fuldkommenhederne og fortrinnene, man elskede og ikke mennesket. Når fuldkommenhederne så holder op, når den fine sølvbakke, man i begyndelsen af et forhold afleverer alle sin bedste kvaliteter på, afløses af en lille hvid billig plastikbakke med alle hverdagstingene, alle ufuldkommenheder så hører kærligheden op, for så er da jo ikke mere at elske.

Simon Peter og vores held er, at Gud, hverken elsker os eller frelser os på grund af vores gerninger, vores fuldkommenheder eller perfektion. Han elsker os med en kærlighed, der med et gammelt udtryk "skjuler en mangfoldighed af synder". Gud elsker ikke vores fuldkommenheder. Og det er en stor befrielse. Han elsker os. Han ser os, som dem vi er, med alle vore fejl og mangler og han vil alligevel have os med ind i sit rige. Jesus siger: "Følg mig, jeg er vejen, sandheden og livet." Den fuldkomne, dén klippe, der står fast, er kommet til os ufuldkomne, uperfekte og troløse mennesker. Og hvad enten vi følger ham eller ej, så følger han os. Amen

Lad os alle bede

Gud

Vi kommer til dig med alt det, vi gjorde forkert eller slet ikke gjorde:
de forspildte muligheder, de ufærdige gerninger, de

klamme forbehold, de dårlige undskyldninger
Vi har vendt os bort fra dig og misbrugt dage og
øjeblikke
som skulle have været brugt til din glæde og vores
medmenneskers gavn.
Skylden og smerten svier i vores hænder,
skammen får os til at bøje hovedet og se væk
Men nu kaster vi det hele fra os her hos dig.
Hjælp at forstå, at det er os og ikke vores
fuldkommenheder og perfektion, du elsker.
At vi er set, gennemskuet, afsløret og alligevel elsket.
at du er trofast, selv når vi er utro,
og at ingenting kan skille os fra din kærlighed i Jesus
Kristus Vor Herre.
Vi trænger til igen at høre,
at du ikke viser nogen bort
men endnu en gang
tager os til dit hjerte.
Forlad os al vor skyld
og giv os mod til leve og elske.

Fadervor, du som er i himlene! Helliget vorde dit navn,
komme dit rige, ske din vilje på jorden, som den sker i
himlen; giv os i dag vort daglige brød; og forlad os vor
skyld, som også vi forlader vore skyldnere, og led os ikke
ind i fristelse, men fri os fra det onde. Thi dit er riget og

magten og æren i evighed!

Amen

Velsignelse

Vi skal slutte gudstjenesten med at synge en anden ny
salme, nemlig Lars Busk Sørensens ”Menneske din egen
magt”, hvor det i det sidste vers som en sammenfatning
af dagens evangelium hedder ”Og når du har brugt din
dag/ til det sidste åndedrag,/ standser Gud din gråd og
klage,/ tar en misbrugt dag tilbage,/ nådig skjult i
evighed”

*Det er nr. 370 i Salmebogen. Du kan også følge med her
på skærmen.*

1 Menneske, din egen magt
gør dig svimmel og forsagt,
du skal selv på denne klode
skelne ondskab fra det gode,
dybt ansvarlig for din jord.

2 Du skal bringe verden fred,
dagligt brød og kærlighed.
Livets Gud har dine hænder,
derfor er det dig, han sender,

når din næste lider nød.

3 Du skal værne det, der gror
overalt på denne jord.
Gennem dine varme hænder,
dine ansigtstræk, de kender,
kommer Gud til sine børn.

4 Ingen træffer livets Gud
mellem fjerne stjernesud.
Han er Gud blandt mænd og kvinder,
der hvor han hver morgen
finder redskab for sin kærlighed.

5 Menneske, dit liv er stort,
uden dig blir intet gjort,
synker du til bunds i sorgen,
rejser Gud dig op i morgen
med din næstes milde hånd.

6 I det blanke morgengry
skaber Gud dit liv på ny.
Dag er optakt, muligheder
for at hjælpe dem, der beder
om et værdigt liv på jord.

7 Og når du har brugt din dag
til det sidste åndedrag,
standser Gud din gråd og klage,
tar en misbrugt dag tilbage,
nådig skjult i evighed.

Tak for i dag og alt godt.